

Art. 6. Do spraw o przysposobienie wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

418

USTAWA

z dnia 26 maja 1995 r.

o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych.

Art. 1. W ustawie z dnia 5 stycznia 1995 r. o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych (Dz. U. Nr 13, poz. 60) w art. 6 w ust. 7 wyrazy „0,2%” zastępuje się wyrazem „0,2”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1995 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

419

USTAWA

z dnia 22 czerwca 1995 r.

o zmianie ustawy — Przepisy wprowadzające ustawę o orderach i odznaczeniach, uchylające przepisy o tytułach honorowych oraz zmieniające niektóre ustawy.

Art. 1. W ustawie z dnia 16 października 1992 r. — Przepisy wprowadzające ustawę o orderach i odznaczeniach, uchylające przepisy o tytułach honorowych oraz zmieniające niektóre ustawy (Dz. U. Nr 90, poz. 451) użyte

w art. 2 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 3 i art. 7 ust. 1 wyrazy „8 maja 1995 r.” zastępuje się wyrazami „8 maja 1999 r.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 9 maja 1995 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

420

USTAWA

z dnia 29 czerwca 1995 r.

o obligacjach.

Art. 1. Ustawa określa zasady emisji, zbywania, nabywania i wykupu obligacji.

Art. 2. 1. Obligacje mogą emitować:

- 1) podmioty prowadzące działalność gospodarczą, posiadające osobowość prawną,
- 2) gminy, związki międzygminne (związki komunalne) oraz miasto stołeczne Warszawa,
- 3) inne podmioty posiadające osobowość prawną, upoważnione do emisji obligacji na podstawie innych ustaw, zwane dalej „emitentami”.

2. Banki emitują obligacje na zasadach określonych ustawą z dnia 31 stycznia 1989 r. — Prawo bankowe (Dz. U. z 1992 r. Nr 72, poz. 359, z 1993 r. Nr 6, poz. 29, Nr 28, poz. 127 i Nr 134, poz. 646, z 1994 r. Nr 80, poz. 369 i Nr 121, poz. 591 oraz z 1995 r. Nr 4, poz. 18), a w zakresie w niej nie uregulowanym mają odpowiednie zastosowanie przepisy niniejszej ustawy.

Art. 3. Przepisy ustawy nie mają zastosowania do obligacji emitowanych przez:

- 1) Skarb Państwa,
- 2) Narodowy Bank Polski.

Art. 4. 1. Obligacja jest papierem wartościowym emitowanym w serii, w którym emitent stwierdza, że jest dłużnikiem właściciela obligacji (obligatariusza) i zobowiązuje się wobec niego do spełnienia określonego świadczenia (wykupu obligacji).

2. Świadczenie, o którym mowa w ust. 1, może mieć charakter pieniężny lub napieniężny.

3. Świadczenie pieniężne polega na zapłacie należności głównej lub należności ubocznych (odsetek) w sposób i w terminach określonych w warunkach emisji. Za należności uboczne uważa się również różnicę między ceną nominalną a ceną emisyjną obligacji.

4. Świadczenie napieniężne może w szczególności polegać na realizacji przyznanego obligatariuszowi:

- 1) prawa do udziałów w przyszłych zyskach emitenta,
- 2) prawa do zamiany obligacji na akcje spółki będącej emitentem tych obligacji (obligacje zamienne),
- 3) prawa pierwszeństwa do objęcia emitowanych w przyszłości akcji spółki będącej emitentem tych obligacji (obligacje z prawem pierwszeństwa).

Art. 5. 1. Obligacja powinna zawierać w szczególności:

- 1) powołanie podstawy prawnej emisji,
- 2) nazwę (firmę) i siedzibę emitenta, miejsce i numer wpisu do właściwego rejestru lub wskazanie gminy będącej emitentem,
- 3) nazwę obligacji i cel jej wyemitowania,
- 4) wartość nominalną i numer kolejny obligacji oraz serię,
- 5) oznaczenie obligatariusza — przy obligacji imiennej,
- 6) ewentualny zakaz lub ograniczenie zbywania obligacji imiennej,
- 7) datę, od której nalicza się oprocentowanie, wysokość oprocentowania, terminy jego wypłaty i miejsce płatności — jeżeli warunki emisji przewidują oprocentowanie, oraz warunki wykupu,
- 8) wysokość i zasady udzielania gwarancji oraz oznaczenie podmiotu gwarantującego,
- 9) zakres i formę zabezpieczenia albo informację o jego braku,
- 10) miejsce i datę wystawienia obligacji oraz datę nabycia obligacji,
- 11) podpisy osób uprawnionych do zaciągania zobowiązań w imieniu emitenta, przy czym podpisy te mogą być odtwarzane sposobem mechanicznym.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 10, w stosunku do obligacji dopuszczonych do publicznego obrotu uważa się za spełniony przez wystawienie świadectwa depozytowego określającego te dane.

3. Emitenci obligacji zabezpieczonych całkowicie, w sposób, o którym mowa w art. 6 ust. 2, mają obowiązek i wyłączne prawo używania w nazwie obligacji wyrazu „zabezpieczona”.

4. Do obligacji dołącza się arkusz kuponowy oprocentowania, jeśli warunki emisji to przewidują, oraz arkusz wykupu obligacji.

Art. 6. 1. Wynikające z obligacji wierzytelności mogą być zabezpieczone całkowicie lub częściowo albo nie zabezpieczone.

2. Zabezpieczenie całkowite polega na:

- 1) ustanowieniu zastawu lub hipoteki albo
- 2) udzieleniu gwarancji przez Narodowy Bank Polski lub bank posiadający kapitał własny w wysokości nie niższej niż równowartość 10.000.000 ECU w walucie polskiej, albo

- 3) udzieleniu zabezpieczenia przez Skarb Państwa, albo
- 4) udzieleniu zabezpieczenia przez bank zagraniczny lub międzynarodową instytucję finansową posiadającą kapitał własny w wysokości nie niższej niż równowartość 10.000.000 ECU, albo
- 5) udzieleniu poręczenia przez gminy, z zastrzeżeniem ust. 5 — i obejmuje wartość nominalną emitowanych obligacji wraz z sumą należnego oprocentowania.

3. Emitentem obligacji nie zabezpieczonych zgodnie z ust. 2 może być podmiot, który sporządził sprawozdanie finansowe za ostatnie trzy kolejne lata obrotowe, a wartość jego kapitału i funduszy własnych wynosi co najmniej pięciokrotność minimalnego kapitału akcyjnego określonego przepisami Kodeksu handlowego. W przypadku gdy emitentem obligacji jest spółka akcyjna, wymóg ten dotyczy opłaconej części kapitału akcyjnego, a gdy spółdzielnia — opłaconej części funduszu udziałowego.

4. Wymagania, o których mowa w ust. 3, nie dotyczą:

- 1) gmin, związków międzygminnych (związków komunalnych) oraz miasta stołecznego Warszawy,
- 2) banków, które emitują obligacje w ramach programu postępowania uzdrawiającego zgodnie z przepisami ustawy, o której mowa w art. 2 ust. 2, a ich nabywcą jest Skarb Państwa lub Narodowy Bank Polski.

5. Gminy oraz miasto stołeczne Warszawa mogą poręczać zobowiązania wynikające z obligacji emitowanych przez:

- 1) inne gminy oraz związki, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2,
- 2) spółki prawa handlowego, w których dana gmina lub miasto stołeczne Warszawa dysponuje ponad 50% głosów na zgromadzeniu wspólników lub walnym zgromadzeniu akcjonariuszy,
- 3) przedsiębiorstwa, dla których organem założycielskim jest dana gmina lub miasto stołeczne Warszawa,

do wysokości 15% dochodów gminy planowanych w roku, w którym następuje udzielenie poręczenia.

Udzielenie poręczenia wymaga uchwały organu stanowiącego gminy lub Rady miasta stołecznego Warszawy.

Art. 7. 1. Do ustanowienia hipoteki, o której mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1, wystarcza oświadczenie woli właściciela nieruchomości. Wpis w księdze wieczystej powinien wskazywać w szczególności:

- 1) uchwałę lub oświadczenie emitenta o emisji obligacji i jej datę,
- 2) sumę, na którą ustanawia się hipotekę,
- 3) liczbę, serie, numery i wartość nominalną obligacji,
- 4) sposób i wysokość oprocentowania obligacji, o ile jest ono przewidziane,
- 5) terminy i sposób wykupu obligacji.

Obligatariuszy imiennie się nie oznacza.

2. Protokół umorzenia wykupionych obligacji, sporządzony przez notariusza, jest tytułem do wykreślenia hipoteki,

ustanowionej w celu zabezpieczenia wierzytelności obligatariuszy.

3. Do przeniesienia obligacji zabezpieczonej hipoteką przepisu art. 245¹ Kodeksu cywilnego nie stosuje się.

Art. 8. 1. Emitent odpowiada całym swoim majątkiem za zobowiązania wynikające z obligacji.

2. Podmioty, które udzieliły zabezpieczeń, o których mowa w art. 6 ust. 2, odpowiadają do wysokości udzielonego zabezpieczenia.

Art. 9. 1. Emisja obligacji może nastąpić poprzez:

- 1) publiczną subskrypcję,
- 2) propozycję nabycia skierowaną do indywidualnych adresatów, w liczbie nie większej niż 300 osób.

2. Do publicznej subskrypcji i publicznego obrotu obligacjami, w zakresie nie uregulowanym przepisami niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy z dnia 22 marca 1991 r. — Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi i funduszach powierniczych (Dz. U. z 1994 r. Nr 58, poz. 239, Nr 71, poz. 313 i Nr 121, poz. 591).

Art. 10. 1. Propozycja nabycia, o której mowa w art. 9 ust. 1 pkt 2, zawiera dane, które stosownie do rodzaju emitenta i obligacji pozwalają na ocenę sytuacji finansowej emitenta. Emitent zobowiązany jest do udostępnienia informacji dotyczących w szczególności:

- 1) celów emisji — określenia przedsięwzięcia, na które będą przeznaczane środki pochodzące z emisji,
- 2) wielkości emisji,
- 3) wartości nominalnej i ceny emisyjnej obligacji,
- 4) warunków wykupu,
- 5) warunków wypłaty oprocentowania,
- 6) wysokości i formy ewentualnego zabezpieczenia i oznaczenia podmiotu udzielającego zabezpieczenia,
- 7) zysku bilansowego osiągniętego w roku poprzedzającym emisję i perspektywy kształtowania wyników finansowych emitenta w wyniku realizacji przedsięwzięcia sfinansowanego z emisji obligacji do czasu całkowitego ich wykupu,
- 8) danych umożliwiających potencjalnym nabywcom obligacji orientację w efektach przedsięwzięcia, które ma być sfinansowane z emisji obligacji, oraz zdolności emitenta do wywiązania się z zobowiązań wynikających z obligacji,
- 9) zasad przeliczania wartości świadczenia napieniężnego na świadczenie pieniężne.

2. W przypadku ustanowienia zastawu lub hipoteki jako zabezpieczenia wierzytelności wynikających z obligacji, emitent zobowiązany jest poddać przedmiot zastawu lub hipoteki wycenie przez uprawnionego biegłego. Wycena przedmiotu zastawu lub hipoteki powinna być udostępniona wraz z danymi, o których mowa w ust. 1.

3. Emitent zobowiązany jest udostępnić osobom, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 2, sprawozdanie finansowe za ostatni rok obrotowy, wraz z opinią biegłego rewidenta.

4. Emitent zobowiązany jest do udostępniania obligatariuszom sprawozdań finansowych i rocznych sprawozdań wraz z opinią biegłego rewidenta w okresie od dokonania emisji do czasu całkowitego wykupu obligacji.

5. W przypadku emisji obligacji przez gminy, związki międzygminne (związki komunalne) oraz miasto stołeczne Warszawę wymagania określone w ust. 1 pkt 7 oraz w ust. 3 i 4 uważa się za spełnione poprzez udostępnienie sprawozdania z wykonania budżetu gminy za rok poprzedzający emisję obligacji wraz z opinią regionalnej izby obrachunkowej.

Art. 11. 1. Informacje wskazane w art. 10 emitent udostępnia w warunkach emisji ogłaszanych w dwóch dziennikach ogólnopolskich, w przypadku gdy termin realizacji praw z obligacji emitowanych w sposób, o którym mowa w art. 9 ust. 1 pkt 1, jest krótszy niż rok od daty emisji, a obligacje te nie znajdują się w publicznym obrocie.

2. W przypadku emisji obligacji, o których mowa w ust. 1, obowiązki informacyjne określone w art. 13 ust. 3 pkt 1 i art. 20 ust. 6 uważa się za spełnione poprzez opublikowanie informacji w dwóch dziennikach ogólnopolskich, w których ogłoszone zostały warunki emisji.

Art. 12. 1. Termin do zapisywania się na obligacje nie może być dłuższy niż trzy miesiące od dnia otwarcia publicznej subskrypcji.

2. W ciągu dwóch tygodni od dnia zamknięcia publicznej subskrypcji emitent dokona przydziału obligacji, zgodnie z zasadami określonymi w warunkach emisji.

3. W przypadku emisji, o której mowa w art. 9 ust. 1 pkt 2:

- 1) termin na przyjęcie propozycji nabycia wynosi trzy tygodnie od dnia jej otrzymania,
- 2) termin kierowania kolejnych propozycji nabycia obligacji nie może być dłuższy niż sześć tygodni od skierowania pierwszej propozycji,
- 3) termin na dokonanie przydziału obligacji wynosi sześć tygodni od dnia skierowania ostatniej propozycji nabycia.

Art. 13. 1. Emisję uważa się za niedoszlą do skutku, jeżeli w terminie wyznaczonym do zapisywania się na obligacje nie zostanie subskrybowane co najmniej 80% emisji. W przypadku emisji obligacji zabezpieczonych całkowicie, w warunkach emisji emitent może określić inny próg dojścia subskrypcji do skutku.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do emisji obligacji, o której mowa w art. 9 ust. 1 pkt 2.

3. O niedojściu emisji do skutku emitent:

- 1) informuje poprzez ogłoszenie w dwóch dziennikach, wskazanych w treści prospektu emisyjnego lub memorandum informacyjnego — w terminie dwóch tygodni od upływu terminu, o którym mowa w art. 12 ust. 1, albo
- 2) zawiadamia listami poleconymi indywidualnych adresatów propozycji nabycia, wzywając do odbioru wpłaconych kwot — w terminie dwóch tygodni od upływu terminu, o którym mowa w art. 12 ust. 3 pkt 1.

Art. 14. Obligacje mogą być imienne lub na okaziciela.

Art. 15. Obligacje nie mogą być wydawane przed ustanowieniem zabezpieczeń przewidzianych w warunkach emisji.

Art. 16. 1. Obligację można zbyć jedynie bezwarunkowo.

2. Emitent może, w warunkach emisji, wprowadzić zakaz lub ograniczenie zbywania obligacji imiennych.

Art. 17. Obligacje z tej samej emisji dają obligatariuszom jednakowe uprawnienia wynikające z obligacji.

Art. 18. Do oprocentowania obligacji nie stosuje się przepisów o odsetkach maksymalnych.

Art. 19. 1. Szczegółowe zasady ustalania udziału obligatariuszy w zyskach emitenta powinny być określone w warunkach emisji i zgłoszone celem wpisania do właściwego rejestru.

2. Zakazany jest podział, wypłata lub inne dysponowanie zyskami, o których mowa w ust. 1, jeżeli miałyby to sprzeciwiać się warunkom emisji obligacji.

Art. 20. 1. Emisja obligacji zamiennych jest dopuszczalna, o ile statut spółki — emitenta tak stanowi.

2. Obligacje zamienne nie mogą być emitowane poniżej wartości nominalnej i nie mogą być wydawane przed pełną wpłatą.

3. Uchwała o emisji obligacji zamiennych podlega wpisowi do rejestru handlowego. Uchwała przed zarejestrowaniem nie wywołuje skutków prawnych.

4. Uchwała o emisji obligacji zamiennych powinna określać w szczególności:

- 1) zakres przyznanego prawa oraz warunki jego realizacji, w tym rodzaj akcji wydawanych w zamian za obligacje,
- 2) sposób przeliczenia obligacji na akcje, z tym jednak, że na każdy jeden złoty wartości nominalnej obligacji może przypadać najwyżej jeden złoty wartości nominalnej akcji,
- 3) maksymalną wysokość podwyższenia kapitału akcyjnego w drodze zamiany obligacji na akcje.

5. Termin zamiany obligacji na akcje nie może być dłuższy niż termin wykupu obligacji. Uchwała o emisji obligacji może określić krótszy termin.

6. Emitent obligacji zamiennych obowiązany jest w warunkach emisji określić szczegółowo:

- 1) termin, w jakim zamiana będzie dopuszczalna,
- 2) sposób przeliczenia obligacji na akcje,
- 3) sposób postępowania w przypadku przekształcenia lub likwidacji emitenta lub zmiany wartości nominalnej akcji przed dniem, gdy roszczenie do zamiany stanie się wymagalne,
- 4) informację o obowiązku zgłoszenia przez obligatariuszy Urzędowi Antymonopolowemu zamiaru nabycia akcji w drodze zamiany obligacji na akcje oraz o skutkach jego niedopełnienia, wynikającym z ustawy z dnia 24 lutego

1990 r. o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym (Dz. U. z 1995 r. Nr 80, poz. 405).

7. Oświadczenie obligatariusza o zamianie obligacji na akcje wymaga formy pisemnej i powinno zostać złożone spółce. Do podwyższenia kapitału akcyjnego w drodze zamiany obligacji na akcje stosuje się odpowiednio przepis art. 439 Kodeksu handlowego. Do zgłoszenia podwyższenia kapitału akcyjnego do rejestru handlowego należy dołączyć oświadczenia obligatariuszy o zamianie obligacji na akcje.

Art. 21. 1. Opłacenie podwyższanego kapitału akcyjnego w drodze zamiany obligacji na akcje następuje sukcesywnie do oświadczeń obligatariuszy o zamianie obligacji na akcje.

2. Oświadczenie obligatariusza o zamianie obligacji na akcje stanowi potrącenie wierzytelności obligatariusza z wierzytelności spółki z tytułu opłacenia kapitału akcyjnego.

3. Do akcji wydawanych w zamian za obligacje zamienne przepisu art. 347 Kodeksu handlowego nie stosuje się.

4. W przypadku emisji obligacji zamiennych na akcje przepisu art. 432 § 2 Kodeksu handlowego nie stosuje się.

5. Nie zalicza się do przychodu spółki kwoty kapitału akcyjnego opłaconego w drodze zamiany obligacji na akcje.

Art. 22. Uprawnienia obligatariuszy wynikające z przyznanego prawa pierwszeństwa wygasają z dniem rozpoczęcia wykupu obligacji. Uchwała o emisji obligacji może określić krótszy termin.

Art. 23. Uchwała o emisji obligacji z prawem pierwszeństwa i obligacji zamiennych powinna przewidywać, że stosowne podwyższenie kapitału akcyjnego spółki nastąpi z wyłączeniem dotychczasowych akcjonariuszy w całości albo w odpowiedniej części od prawa poboru akcji nowej emisji w trybie art. 435 § 2 Kodeksu handlowego. Uchwała powinna określać zakres przyznanego prawa oraz warunki jego realizacji, a w szczególności liczbę akcji przypadających na jedną obligację oraz cenę akcji lub sposób jej ustalenia.

Art. 24. 1. Z chwilą wykupu obligacje podlegają umorzeniu.

2. Jeżeli emitent nie wypełni w terminie zobowiązań wynikających z obligacji, obligacje mogą podlegać natychmiastowemu wykupowi, po przedstawieniu ich do wykupu w trybie określonym w art. 35 ust. 2 pkt 2.

3. W razie likwidacji emitenta obligacje stają się płatne z dniem otwarcia likwidacji, chociażby termin ich wykupu jeszcze nie nastąpił. W przypadku zniesienia lub podziału gminy będącej emitentem obligacji, odpowiedzialność za zobowiązania wynikające z emisji obligacji ponoszą solidarnie gminy, które przejęły jej mienie.

4. Jeżeli emitent obligacji zobowiązał się do spełnienia świadczenia niepieniężnego, opóźnienie w jego spełnieniu powoduje przekształcenie się tego świadczenia w świadczenie pieniężne. Zasady przeliczania wartości takiego świadczenia pieniężnego określają warunki emisji.

Art. 25. 1. Emitent może nabywać własne obligacje jedynie w celu ich umorzenia.

2. Emitent nie może nabywać własnych obligacji po upływie terminu do spełnienia wszystkich zobowiązań z obligacji, określonego w warunkach emisji.

Art. 26. W razie utraty obligacji imiennej, podlega ona odtworzeniu przez sąd, w trybie właściwym dla umarzania utraconych dokumentów.

Art. 27. Czynności związane ze zbywaniem, wykupem oraz wypłatą oprocentowania obligacji, wyemitowanych zgodnie z art. 9 ust. 1 pkt 2, emitent może powierzyć bankowi w drodze umowy.

Art. 28. Środków pochodzących z emisji obligacji emitent nie może przeznaczyć na inne cele niż określone w warunkach emisji.

Art. 29. 1. Dla ochrony interesów obligatariuszy emitent powinien przed rozpoczęciem emisji obligacji zawrzeć z bankiem umowę o reprezentację obligatariuszy wobec emitenta, zwaną dalej „umową o reprezentację”.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do obligacji, o których mowa w art. 9 ust. 1 pkt 2, oraz do obligacji, dla których termin realizacji praw jest krótszy niż rok od daty emisji.

Art. 30. 1. Bank, o którym mowa w art. 29 ust. 1, zwany dalej „bankiem—reprezentantem”, pełni funkcję przedstawiciela ustawowego obligatariuszy na zasadach określonych w ustawie oraz w umowie o reprezentację.

2. Przy wykonywaniu obowiązków wobec obligatariuszy bank—reprezentant powinien działać z zachowaniem najwyższej staranności zawodowej.

Art. 31. 1. Funkcję banku—reprezentanta może pełnić wyłącznie bank posiadający kapitał własny w wysokości nie niższej niż równowartość 10.000.000 ECU w walucie polskiej, utworzony w formie spółki akcyjnej, lub bank państwowy.

2. Bankiem—reprezentantem w ramach danej emisji obligacji nie może być bank:

- 1) którego członkowie organów nadzoru lub zarządu są dłużnikami emitenta,
- 2) będący w stosunku do emitenta wprowadzającym papiery wartościowe do publicznego obrotu w rozumieniu art. 2 pkt 2a ustawy, o której mowa w art. 9 ust. 2, lub oferującym w publicznym obrocie papiery wartościowe tego emitenta,
- 3) którego więcej niż 20% członków organów nadzoru lub zarządu pełni jednocześnie funkcje członka organu stanowiącego, nadzoru lub zarządu emitenta,
- 4) posiadający więcej niż 10% akcji lub udziałów emitenta lub podmiotu dominującego lub zależnego w stosunku do emitenta,
- 5) którego więcej niż 10% akcji lub udziałów jest łącznie w posiadaniu emitenta, członków jego organów stanowiących, nadzoru lub zarządu oraz któregokolwiek z właścicieli emitenta, albo gdy więcej niż 10% akcji

lub udziałów podmiotu dominującego lub zależnego w stosunku do banku znajduje się w posiadaniu tych podmiotów lub osób.

3. Ograniczenia, o których mowa w ust. 2 pkt 5, nie mają zastosowania do posiadanych przez Skarb Państwa akcji lub udziałów:

- 1) emitenta,
- 2) banku—reprezentanta,
- 3) podmiotu dominującego lub zależnego w stosunku do podmiotów określonych w pkt 1 i 2.

4. W przypadku wystąpienia okoliczności, o których mowa w ust. 2, bank—reprezentant zobowiązany jest, w terminie 30 dni od ich wystąpienia, do usunięcia powstałych przeszkód. Jeżeli usunięcie tych przeszkód nie jest możliwe, emitent powinien rozwiązać umowę o reprezentację w terminie nie dłuższym niż kolejne 60 dni, nie wcześniej jednak niż przed zawarciem umowy o reprezentację z nowym bankiem.

5. W terminie 60 dni od zawieszenia działalności banku—reprezentanta lub otwarcia jego likwidacji emitent zobowiązany jest do zawarcia umowy o reprezentację z nowym bankiem. Do chwili zawarcia nowej umowy obowiązki reprezentanta obligatariuszy pełni bank dotychczasowy.

Art. 32. 1. Umowa o reprezentację powinna określać szczegółowo uprawnienia i obowiązki banku—reprezentanta wobec emitenta oraz obowiązki wobec obligatariuszy, jak również obowiązki emitenta wobec banku—reprezentanta.

2. Istotne postanowienia umowy z bankiem—reprezentantem powinny być zamieszczone w prospekcie emisyjnym lub memorandum informacyjnym danej emisji obligacji.

Art. 33. Emitent zobowiązany jest do:

- 1) przekazywania bankowi—reprezentantowi informacji bieżących i okresowych przygotowanych zgodnie z art. 52 § 2 ustawy, o której mowa w art. 9 ust. 2,
- 2) składania bankowi—reprezentantowi, w odstępach czasu nie dłuższych niż trzy miesiące, okresowego sprawozdania z wypełnienia obowiązków wynikających z warunków emisji,
- 3) zawiadamiania banku—reprezentanta — w przypadku ustanowienia zabezpieczenia emisji — o wszelkich zmianach dotyczących ustanowionych zabezpieczeń, w tym także o istotnych zmianach wartości rzeczy lub praw stanowiących podstawę zabezpieczenia.

Art. 34. Do obowiązków banku—reprezentanta wobec obligatariuszy należy w szczególności:

- 1) okresowa analiza sytuacji finansowej emitenta z punktu widzenia jego zdolności do wykonywania obowiązków wynikających z warunków emisji,
- 2) udzielanie odpowiedzi na pytania obligatariuszy dotyczące emisji,
- 3) składanie obligatariuszom, nie rzadziej niż raz na sześć miesięcy, oświadczenia o braku okoliczności, o których mowa w art. 31 ust. 2,
- 4) niezwłoczne zawiadomianie obligatariuszy o sytuacji finansowej emitenta — przed wystąpieniem okolicz-

ności stanowiących naruszenie obowiązków emitenta ciężących na nim w ramach emisji — o ile zdaniem banku—reprezentanta sytuacja ta stwarza realne zagrożenie dla zdolności wykonywania tych obowiązków przez emitenta.

Art. 35. 1. Do obowiązków banku—reprezentanta, po stwierdzeniu naruszenia przez emitenta obowiązków wynikających z warunków emisji, należy:

- 1) niezwłoczne zawiadomienie obligatariuszy o zaistnieniu okoliczności stanowiących naruszenie obowiązków emitenta wobec obligatariuszy,
- 2) zastosowanie środków mających na celu ochronę praw obligatariuszy danej emisji oraz niezwłoczne zawiadomienie obligatariuszy o zastosowanych środkach.

2. Środki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, mogą obejmować w szczególności:

- 1) podjęcie działań mających na celu ustanowienie przez emitenta dodatkowych zabezpieczeń,
- 2) zawiadomienie emitenta o wymagalności całego długu głównego na wypadek opóźnienia w spłacie określonej części tego długu lub raty odsetek, jeżeli spłatę taką przewidują warunki emisji, albo
- 3) wystąpienie z właściwym powództwem przeciwko emitentowi, albo
- 4) zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości emitenta.

Art. 36. Udostępnienie obligatariuszom przez bank—reprezentanta informacji wymaganych przez ustawę lub umowę o reprezentację obligatariuszy odbywa się w drodze publikacji w co najmniej 2 dziennikach, wskazanych w treści prospektu emisyjnego lub memorandum informacyjnego.

Art. 37. Wierzytelności banku—reprezentanta wobec emitenta, w tym także roszczenie o wynagrodzenia przewidziane w umowie o reprezentację, nie mogą zostać zaspokojone w stopniu wyższym niż ten, w którym następuje zaspokojenie wierzytelności obligatariuszy wobec emitenta.

Art. 38. 1. Kto dokonuje emisji obligacji nie będąc do tego uprawnionym lub przy emisji nie zachowuje warunków określonych w ustawie,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5 i grzywny do 5.000.000 zł.

2. Tej samej karze podlega, kto działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej nie posiadającej osobowości prawnej dopuszcza się czynu określonego w ust. 1.

Art. 39. 1. Kto, przy emisji obligacji, o której mowa w art. 9 ust. 1 pkt 2, podaje nieprawdziwe lub zataja prawdziwe dane, które mogą w istotny sposób wpłynąć na ocenę zdolności emitenta do wywiązania się z zobowiązań wynikających z obligacji,

podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 5 i grzywny do 5.000.000 zł.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej nie posiadającej osobowości prawnej.

Art. 40. 1. Kto nie udostępnia sprawozdań finansowych, o których mowa w art. 10 ust. 3 i 4, albo w przypadku, o którym mowa w art. 10 ust. 5, nie udostępnia rocznego sprawozdania z wykonania budżetu za rok poprzedzający emisję wraz z opinią regionalnej izby obrachunkowej,

podlega karze pozbawienia wolności do roku, ograniczenia wolności albo grzywny.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie emitenta.

Art. 41. Kto przeznaczą środki pochodzące z emisji obligacji na inne cele niż określone w warunkach emisji, podlega karze pozbawienia wolności do lat 2 lub grzywny do 5.000.000 zł albo obu tym karom łącznie.

Art. 42. 1. Kto wbrew warunkom emisji obligacji dokonuje podziału i wypłaty lub w inny sposób dysponuje zyskami, o których mowa w art. 4 ust. 4 pkt 1,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 2 lub grzywny do 5.000.000 zł albo obu tym karom łącznie.

2. Tej samej karze podlega, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1, działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej nie posiadającej osobowości prawnej.

Art. 43. Kto działając w imieniu banku—reprezentanta nie dopełnia obowiązków, o których mowa w art. 35 ust. 1, podlega karze grzywny do 5.000.000 zł.

Art. 44. Do obligacji wyemitowanych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 45. Traci moc ustawa z dnia 27 września 1988 r. o obligacjach (Dz. U. Nr 34, poz. 254).

Art. 46. Ustawa wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*